ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΕΙΔΟΥΣ „ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ"

ΟΙ ΤΡΑΓΙΚΟΙ ΝΕΟΝΥΜΦΟΙ ΤΟΥ ΤΕΞΑΣ

Τά ἐγκλήματα τῶν ἀνισορρόπων κακοποιῶν τοῦ Νέου Κόσμου. Ἡ ἀνατριχιαστική περιπέτεια ἑνὸς ζεύγους νεονύμφων. Ἡ ἀπρόοπτος ἐμφάνισις ἑνὸς «γκάγκστερ». Μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Μιὰ τραγωδία στὸ δάσος τοῦ Τεξάς. Τὰ φριχτὰ μαρτύρια τῆς Γκλόριας Φράνσμαν. Πῶς συνελήφθη ὁ σαδιστής, κλπ. κλπ.

ΑΛΛΟ κακὸ πάλιν αὐτό!... Ἡ Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἕξη μῆνες τώρα, ἔχουν ἀναστατωθῆ ἀπὸ ἕνα νέο εἶδος γκάγκστερς, τοὺς μυστηριώδεις καὶ ἐγκληματικοὺς «ἀπαγωγεῖς τῶν νεονύμφων», οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὴν κατηγορία τῶν ἐκφύλων καὶ σαδιστῶν κακοποιῶν τοῦ Νέου Κόσμου. Ἡ δρᾶσις αὐτῶν τῶν νέων «κιντνάππερς» (ἀπαγωγέων) ἄρχισε ἀπὸ τὴν Πολιτεία τῆς Ἀριζόνας καὶ σιγὰ-σιγὰ ἐπεξετάθη καὶ πρὸς τὶς Βόρειες περιοχὲς κι' ἔφτασε ἀκόμη κι' ὡς τὸ Λός Ἄντζελες καὶ τὸ Χόλλυγουντ.

Οἱ νεόνυμφοι πλέον σήμερα στὴν Ἀμερικὴ ἀποφεύγουν τὰ ἐκκεντρικὰ γαμήλια ταξείδια καὶ τὴ σελήνη τοῦ μέλιτος στὴν ἐξοχή. Προτιμοῦν τὴν ἀσφάλεια τῆς ἐγκαταστάσεώς τους ἀμέσως στὸ νέο σπίτι τους ἢ σ' ἕνα πολυτελὲς ξενοδοχεῖο μιᾶς μεγάλης πόλεως. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν ριψοκινδυνεύουν νὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν σαδιστῶν καὶ τῶν ἀνισορρόπων ἐγκληματιῶν καὶ νὰ δοῦν τὴ σελήνη τοῦ μέλιτος νὰ γίνεται ἄξαφνα μιὰ φρικιαστικὴ τραγωδία.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ νεόνυμφοι, πολὺ λίγο φρόνιμοι, ἀδιόρθωτα ἐκκεντρικοί, οἱ ὁποῖοι ἐξακολουθοῦν νὰ ἀγαποῦν τὰ πρωτότυπα γαμήλια ταξείδια καὶ νὰ περιφρονοῦν μὲ παιδικὴ ἀφέλεια τὶς μυστηριώδεις καὶ ἀπρόοπτες ἐπιθέσεις τῶν «κιντνάππερς». Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ δυστυχισμένοι πληρώνουν πάντα, εἴτε μὲ τὴ ζωή τους, εἴτε μὲ τὴν καταστροφὴ τῆς εὐτυχίας τους, τὴν παράλογη καὶ ἀχαρακτήριστη τόλμη τους.

Μιὰ τέτοια «τρέλλα» τοῦ Μάξουελ Χέρινγκ καὶ τῆς Γκλόριας Φρένσμαν, τῶν «τραγικῶν νεονύμφων τοῦ Τεξάς», ὅπως τοὺς ἀποκάλεσαν, κατέληξε σ' ἕνα ἀνατριχιαστικὸ δρᾶμα ποὺ συγκλόνισε αὐτὲς τὶς μέρες τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες κι' ἀναστάτωσε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὶς στρατιὲς τῶν Ἀμερικανῶν ἀστυνομικῶν. Καὶ νὰ τώρα πῶς ἔχουν τὰ τραγικὰ αὐτὰ γεγονότα:

* * *

Ὁ Μάξουελ Χέρινγκ καὶ ἡ Γκλόρια Φρένσμαν ἦσαν φοιτηταὶ στὸ πανεπιστήμιο τοῦ Τεξάς. Ὁ Μάξουελ ἦταν 20 χρόνων καὶ ἡ ὥμορφη Γκλόρια 18. Κ' οἱ δυό τους εἶχαν πλουσίους γονεῖς κι' ἔβλεπαν τὴ ζωὴ ὡς μιὰ εὐχάριστη κι' ἀμέριμνη διασκέδασι. Μιὰ μέρα λοιπόν, δίχως νὰ δώσουν λόγο σὲ κανένα, παντρεύτηκαν μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ προχειρότητα τῶν Ἀμερικανῶν καὶ ξεκίνησαν μὲ τὸ αὐτοκίνητό τους γιὰ νὰ πᾶνε νὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος σ' ἕνα «ράντσο» (πανδοχεῖο), χαμένο στὰ βάθη ἑνὸς δάσους, τριάντα χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι τους.

Ὁ ἄγνωστος τράβηξε μαζύ του τὴν Γκλόρια, σφίγγοντάς την μὲ τὰ σιδερένια μπράτσα του !....

Ἦσαν κ' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι καὶ δὲν συλλογιζόντουσαν διόλου τοὺς κινδύνους μιᾶς τέτοιας «τρέλλας», ὅταν ἄξαφνα, λίγο πρὶν φθάσουν στὸ δάσος, ἄκουσαν ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ ἔρημου δρόμου μιὰ βραχνὴ κι' ἐπιταχτικὴ φωνή:

—Ψηλὰ τὰ χέρια!..

Ὁ Μάξουελ σταμάτησε ἀμέσως τὸ αὐτοκίνητο καὶ σήκωσε τὰ χέρια του ἀπ' τὸ τιμόνι. Ἡ Γκλόρια, τρομοκρατημένη σήκωσε κι' ἐκείνη τὰ χέρια της ψηλά. Τὴν ἴδια στιγμὴ τοὺς πλησίασε ἕνας ἀπαίσιος ἄνθρωπος μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι καὶ μ' ἕνα φρικώδη μορφασμὸ στὸ κτηνῶδες πρόσωπό του.

—Ὁδηγῆστε με ἐκεῖ ποὺ θὰ σᾶς πῶ! τοὺς φώναξε ἀπειλητικά.

Κι' ἔπειτα, μ' ἕνα γέλιο τρελλό:

—Μὴν προσπαθήσετε νὰ ἀντισταθῆτε, γιατὶ θὰ σᾶς φυτέψω ἀπὸ μιὰ σφαῖρα στὴν καρδιά!...

Κι' ὁ ἄγνωστος κάθησε πίσω στὸ αὐτοκίνητο μὲ τὸ πιστόλι πάντα γυρισμένο πρὸς τὸ μέρος τους.

«—Θἄνε κανεὶς «γκάγκστερ» ποὺ προσπαθεῖ νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἀστυνομίας... συλλογίσθηκε ὁ Μάξουελ. Τί νὰ γίνη; Πρέπει νὰ ὑπακούσω στὰ λόγια του.»

Τὸ αὐτοκίνητο λοιπὸν ξεκίνησε πάλι καὶ σὲ λίγο μπῆκε μέσα στὸ σκοτεινὸ δάσος.

—Μὴν τρέχης πολύ! τοῦ φώναξε τότε ὁ «γκάγκστερ».

Ὁ Μάξουελ ἐλάττωσε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ προχώρησε ἀκόμη πιὸ μέσα.

—Πάρε τὸν πρῶτο δρόμο ἀριστερά!... φώναξε πάλι ὁ ἄγνωστος μὲ τὸ πιστόλι. Προχώρησε ἀκόμη!... Πιὸ σιγά... Καὶ τώρα στόπ!...

Ὁ Μάξουελ πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του. Ἡ Γκλόρια πάλι ἦταν μισοπεθαμμένη ἀπὸ τὸ φόβο της. Ἡ φωνὴ τοῦ «γκάγκστερ» εἶχε ἕνα τόσο παράξενο τόνο ποὺ τοὺς ἔκανε ν' ἀνατριχιάσουν κ' οἱ δυό.

—Ἐμπρός!.. Οὔστ! Καταβῆτε ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο! τοὺς πρόσταξε ὁ «γκάγκστερ». Ἔτσι... Προχωρῆστε τώρα μπροστά, δίχως νὰ κατεβάσετε τὰ χέρια σας... Ἀλλοιῶς, ἀλλοίμονό σας!..

Οἱ νεόνυμφοι κατάλαβαν πειὰ ὅτι δὲν μποροῦσαν νὰ ξεφύγουν μὲ κανένα τρόπο ἀπὸ τὰ ἐγκληματικὰ χέρια τοῦ ἀγνώστου ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ μορφάζη σὰν τρελλός.

—Σταθῆτε! φώναξε ἄξαφνα ὁ «γκάγκστερ». Ἐμπρός!... Δῶστε μου τὰ λεφτά σας.. καὶ τὰ χρυσαφικά!

Ἡ Γκλόρια, τρέμοντας σύγκορμη, ἔβγαλε τὰ σκουλαρίκια της, τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ της καὶ τὰ δαχτυλίδια της καὶ τὰ ἔδωσε ὅλα στὸν κακοποιό. Ὁ Μάξουελ πάλι τοῦ ἔδωσε τὸ πορτοφόλι του μὲ 300 δολλάρια.

—Δὲν ἔχετε τίποτ' ἄλλο; τοὺς ρώτησε ἄγρια.

Καὶ δίχως νὰ περιμένη τὴν ἀπάντησί τους, ξέσκισε τὰ ροῦχα τῶν νεονύμφων, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν τοῦ εἶχαν κρύψει τίποτα.

—Ὠλ-ράϊτ! ἔκανε κατόπιν. Εἴπατε τὴν ἀλήθεια. Μὰ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ μοῦ φύγετε τώρα, πουλάκια μου, καὶ κυρίως ἐσένα, μικρούλα μου. Μ' ἀρέσεις καὶ θὰ σὲ κάνω δική μου!

* * *

Ὁ Μάξουελ καὶ ἡ Γκλόρια ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους, ἀνίκανοι πειὰ ν' ἀντισταθοῦν. Ὁ «γκάγκστερ» ξετύλιξε τότε ἀπὸ τὴ μέση του ἕνα χοντρὸ σκοινί, ἔδεσε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου τὸν Μάξουελ κι' ὕστερα ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὥμορφη Γκλόρια.

—Ἀφῆστε μας!.. Ἀφῆστε μας νὰ φύγουμε!.. τὸν παρακάλεσε ὁ Μάξουελ. Τί θέλετε ἀπὸ μᾶς; Πήρατε τὰ λεφτά μου καὶ τὰ χρυσαφικὰ τῆς γυναίκας μου. Πάρτε καὶ τὸ αὐτοκίνητο καὶ φύγετε!... Τί ἄλλο θέλετε ἀπὸ μᾶς;

Ὁ ἄγνωστος ξέσπασε σ' ἕνα σαρδώνειο γέλιο καὶ τράβηξε μαζύ του τὴν Γκλόρια, σφίγγοντάς την μὲ τὰ σιδερένια μπράτσα του. Ἐκείνη, οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὴ φρίκη της, μάταια προσπαθοῦσε νὰ λυτρωθῆ ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸ ἐκεῖνο ἀγκάλιασμα καὶ νὰ τρέξη κοντὰ στὸν μαρτυρικὸ ἄνδρα της. Ὁ «γκάγκστερ» γελοῦσε σὰν βαινα, ὅσο ἑνοιωθε κοντὰ στὸ ἀπαίσιο πρόσωπό του τὸ ὥμορφο πρόσωπο καὶ τὰ δροσερὰ καὶ κόκκινα χείλη τῆς Γκλόριας.

Σὲ λίγο ὁ Μάξουελ τοὺς ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Μὰ ἐξακολούθησε ν' ἀκούη τὶς φωνὲς καὶ τ' ἀναφυλλητὰ τῆς νεαρᾶς γυναίκας του ποὺ τὴν βασάνιζε ὁ σαδιστής. Ἔπειτα ἁπλώθηκε μιὰ νεκρικὴ σιγὴ μέσα στὸ δάσος. Ὁ Μάξουελ τότε ἄρχισε νὰ κλαίη σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀνατριχιαστικὴ τραγωδία...

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ὁ ἀπαίσιος «γκάγκστερ» ξαναπέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸν Μάξουελ, ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο, ἔβαλε μπροστὰ τὴ μηχανὴ καὶ χάθηκε μέσα στὸ δάσος.

Ἡ νεκρικὴ σιωπὴ ἁπλώθηκε πάλι παντοῦ. Ὁ Μάξουελ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ σπάση τὰ σκοινιά, εἶχε καταματώσει τὰ χέρια του. Τί εἶχε ἀπογίνει ἡ Γκλόρια; Μήπως τὴν εἶχε στραγγαλίσει ὁ δήμιός τους ;...

Πέρασ' ἔτσι μισὴ ὥρα φριχτῆς ἀγωνίας, ὅταν ἄξαφνα ἡ νεαρὰ γυναῖκα του παρουσιάσθηκε κατάχλωμη καὶ μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη. Σερνόταν μᾶλλον παρὰ περπατοῦσε καὶ τὸ σῶμα της, ποὺ ἦταν σκεπασμένο μὲ κουρέλια ἦταν γεμᾶτο

ΝΕΕΣ ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΠΩΣ ΓΛΕΝΤΟΥΣΕΝ Ο ΡΑΣΠΟΥΤΙΝ

Τά «Πρακτικά τῆς Μυστικῆς Ἐπιτηρήσεως τοῦ Ρασποῦτιν». Ἡ λεπτομερεῖς ἐκθέσεις τῶν κατασκόπων. Οἱ ἔρωτες τοῦ Ρασποῦτιν. Τά μεθύσια τοῦ Γρηγόρη Ἐφτιμοβιτς στή «Βίλλα Ροντέ». Τ' ἀγαπημένα του τραγούδια, κτλ. κτλ.

Α Ρωσσικά Ἀρχεῖα τῆς Μόσχας ἐξέδωκαν ἐσχάτως διάφορες συλλογές ἐπισήμων ἐγγράφων γιά τὴν ὀργιώδη ζωὴ τοῦ μοιραίου Γκρίσκα Ναβίκ ἢ Γρηγόρη Ἐφτίμοβιτς Ρασποῦτιν, ἀνάμεσα στίς ὁποίες ξεχωρίζουν τά περίφημα «Πρακτικά τῆς Μυστικῆς Ἐπιτηρήσεως τοῦ Ρασποῦτιν ἀπό τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1915 ὥς τίς 10 Φεβρουαρίου 1916», τά ὁποῖα χύνουν ἕνα καινούργιο φῶς στὴ σκοτεινὴ δράσι καί στά νυχτερινά γλέντια τοῦ «Ἱεροῦ Διαβόλου», ὅπως ἔλεγε αὐτόν τὸν δαιμονόπληκτο καλόγερο ὁ ρωσσικὸς λαός.

Ἀπό αὐτές λοιπόν τίς καινούργιες συνταρακτικές ἀποκαλύψεις βλέπουμε ὅτι ὅσο μεγάλωνε ἡ πολιτική καί κοινωνική ἐπίδρασις τοῦ Ρασποῦτιν, τόσο περισσότερο ὁ «στάρετς» ἱκανοποιοῦσε μὲ τὸν πιὸ κτηνώδη τρόπο τά ἀχαλίνωτα ἔνστικτά του : φογίαζε, μεθοκοποῦσε καί χόρευε σὰν ἄσωτος στά ἀριστοκρατικά σαλόνια καί στά πολυτελῆ νυχτερινά κέντρα τῆς Πετρουπόλεως καί τῆς Μόσχας.

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, στίς ἀρχές τοῦ πολέμου, ὁ Ρασποῦτιν καθόταν στὴ Γκοροχοβάϊα τῆς Πετρουπόλεως καί τὸ σπίτι του ἦταν πάντα περικυκλωμένο ἀπό τά ὄργανα τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας τοῦ Γκλομπτσεφ, ὁ ὁποῖος εἶχε διαταχθῆ ἀπό τὸν πρωθυπουργὸ Στοῦρμερ νὰ προσέχη καί νὰ προστατεύη τὸν Ρασποῦτιν, σὰν νὰ ἦταν μέλος τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ κατηγορηματική διαταγὴ τοῦ Τσάρου καί τῆς Τσαρίνας ! εἶχε πῆ ὁ Στοῦρμερ στὸν ἀρχηγὸ τῆς ἀστυνομίας.

Ἀπό τὸ πρωῒ ὥς τὸ βράδυ, λοιπόν, κι' ἀπό τὸ βράδυ ὥς τὸ πρωῒ, οἱ κατάσκοποι κι' οἱ μυστικοὶ ἀστυνομικοὶ μπανόβγαιναν στὸ σπίτι τοῦ «στάρετς», κρυφάκουγαν, κύτταζαν ἀπὸ τίς κλειδαρότρυπες καί σημείωναν μ' ἀκρίβεια καί μὲ κάθε λεπτομέρεια ὅ,τι γινόταν μέσα σ' αὐτὸ τὸ «ἅγτρον τοῦ κολασμένου καλόγερου». Τά «Πρακτικά τῆς Μυστικῆς Ἐπιτηρήσεως τοῦ Ρασποῦτιν» ἑπομένως εἶνε ἡ πιὸ ἐπίσημες καί ἡ πιὸ αὐθεντικὲς ἀποδείξεις γιά τὰ ἔργα καί τίς ἡμέρες τοῦ σατανικοῦ καλόγερου. Θέλετε νὰ δῆτε τὰ δῶρα ποὺ ἔκαναν στὸν Ρασποῦτιν οἱ ἐπισκέπτες του ; Ὁρίστε :

10 Ἰανουαρίου 1915.—Ἡ Ἀναστασία Τσαποβαλένκοβα, γυναίκα ἑνὸς γιατροῦ, ἔκανε δῶρο στὸν Ρασποῦτιν ἕνα περσικὸ χαλί.

23 Ἰανουαρίου.—Ἕνας ἄγνωστος ἐκκλησιαστικὸς ἔφερε ἕνα μεγάλο ψάρι στὸν Ρασποῦτιν.

28 Ἰανουαρίου.—Ὁ Μποκβὸν ἔφερε σήμερα μιὰ κάσσα μὲ μποτίλλιες σαμπάνια γιὰ τὸν Ρασποῦτιν.

Οἱ κατάσκοποι ἔκαναν τὴ δουλειά τους μ' ἕναν ἀξιοσημείωτο ζῆλο καί κατάφερναν πάντα νὰ ἐξακριβώνουν τὴν ταὐτότητα τῶν προσώπων ποὺ ἔβλεπαν τὸν Γρηγόρη Ἐφτίμοβιτς, γράφοντας ἀμέσως στὰ καρνέ τους διάφορες σημειώσεις, σὰν κι' αὐτές :

29 Ἰανουαρίου.—Ἡ γυναῖκα τοῦ συνταγματάρχη Ταταρίνωβ ἔκανε ἐπίσκεψη στὸν Ρασποῦτιν. Ἤθελε τὴν προαγωγὴ τοῦ ἀνδρός της. Ὁ Ρασποῦτιν τὴν ἀγκάλιασε κι' ἔκανε νὰ τὴν φιλήση, μὰ ἐκείνη ἀρνήθηκε κι' ἔφυγε θυμωμένη. Ἡ τριφερὴ φίλη τοῦ γερουσιαστὴ Μαμόντωβ, ποὺ ἦρθε ἀργότερα, στάθηκε πιὸ τυχερή. Ὁ Ρασποῦτιν τῆς ὑποσχέθηκε νὰ μιλήση στὸν Τσάρο γιὰ ὅ,τι ἤθελε ὁ φίλος της καί τῆς ὥρισε ραντεβοῦ γιὰ τὰ μεσάνυχτα !

5 Φεβρουαρίου.—Ἡ Σοφία Καραβία, μιὰ Ἑλληνίδα, βγῆκε σήμερα ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ Ρασποῦτιν καί μᾶς εἶπε :

—Δὲν ἔχει κέφι ὁ Γρηγόρης Ἐφτίμοβιτς, κ' ὡστόσο κάνει ἕνα σωρὸ καλὲς δουλειές. Πῆρε πενῆντα χιλιάδες ρούβλια ἀπὸ τὸν τραπεζίτη Ρουμπανστάϊν γιὰ κάποιο ρουσφέτι του ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ Σακόβσκοϊ.

Ὁρίστε τώρα καί μερικὲς ἄλλες σημειώσεις, πιὸ ἀποκαλυπτικές, ἀπὸ ἕναν ἄλλο κατάσκοπο τῆς Μυστικῆς Ἀστυνομίας :

16 Ἰανουαρίου 1915.—Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπισκέψεως τῆς οἰκογενείας Πιστολκόφ, ὁ Ρασποῦτιν εἶχε πάνω στά γόνατά του τὴν κοινὴ γυναῖκα Γκρεγκοϊμποβα καί τῆς χάϊδευε τὰ μαλλιά, προφέροντας ἀκατάληπτες λέξεις.

18 Ἰανουαρίου.—Ἡ Μαρία Γκίλ, ἡ γυναῖκα τοῦ λοχαγοῦ τοῦ 145ου Συντάγματος, κοιμήθηκε ἀπόψε στὸ σπίτι τοῦ Ρασποῦτιν.

26 Ἰανουαρίου.—Χθές τὸ βράδυ ἔγινε μεγάλο γλέντι στὸ σπίτι τοῦ Ρασποῦτιν γιὰ κάποιο μυστηριώδες πρόσωπο, ποὺ μόλις εἶχε βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακή. Ὅλοι μέθυσαν κι' ἄρχισαν νὰ τραγουδοῦν καί νὰ χορεύουν ὥς τὸ πρωῒ, μὲ τὸν πιὸ ἔκλυτο τρόπο.

16 Μαρτίου.—Κατὰ τὴ μία ἡ ὥρα, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ὀχτὼ ἄνδρες κ' ἄλλες τόσες γυναῖκες μπῆκαν στὸ σπίτι τοῦ Ρασποῦτιν κι' ἔμειναν ἐκεῖ μέσα ὥς τίς τρεῖς. Μέθυσαν, χόρεψαν, τραγούδησαν, κ' ὅταν βγῆκαν πάλι στὸ δρόμο εἶχαν μαζύ τους καί τὸν Ρασποῦτιν, ὁ ὁποῖος παραπατοῦσε ἀπὸ τὸ μεθύσι του.

3 Ἀπριλίου.—Ὁ Ρασποῦτιν γύρισε μὲ μιὰ χορεύτρια, ἡ ὁποία ἔμεινε μαζύ του ὥς τὸ πρωῒ.

11 Μαΐου.—Ὁ Ρασποῦτιν κλείδωσε μέσα στὴν κάμαρά του μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου. Μὰ οἱ ὑπηρέτες του τὴν ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τίς κλωτσιές.

26 Νοεμβρίου.—Ἡ ἠθοποιὸς Βαρβάροβα πέρασε ἀπόψε τὴ νύχτα στὸ σπίτι τοῦ Ρασποῦτιν.

Ἡ ἀκρίβεια ὅμως τῶν κατασκόπων ἔφτασε κάποτε σ' ἕνα ἀξιοθαύμαστο σημεῖο, ὅπως μπορεῖ νὰ κρίνη κανεῖς ἀπὸ τὴν ἀκόλουθη ἔκθεσι :

8 Φεβρουαρίου 1916.—Ἡ κυρία Σολοβκὸβ ἦρθε σήμερα στίς 10 ἡ ὥρα. Ἡ Μαρία Γκολοβίν ἦρθε στίς 10.10'. Στίς 11.50' ἦρθε ἡ πριγκήπισσα Τατιάνα Σακοβσκάϊα καί ἔφυγε ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, κλπ. κλπ.

Κάθε φορὰ τώρα ποὺ ὁ Γρηγόρης Ἐφτίμοβιτς Ρασποῦτιν ἔβγαινε τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι του γιὰ νὰ πάη στὴ «Βίλλα Ροντέ», στὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ νυχτερινὸ κέντρο, ἢ στὸ Τσάρκοϊε-Σέλο, ἦταν ντυμένος ὥμορφα, μ' ἕνα μαῦρο καφτάνι, μιὰ μακρυὰ πολύτιμη γοῦνα κι' ἕνα σκοῦφο ἀπὸ καστόρι, κι' ἔπαιρνε τὸ αὐτοκίνητο ἢ τὸ ἁμάξι, ποὺ τὸν περίμενε πάντα μπροστὰ στὴν πόρτα του.

Ὁ Ρασποῦτιν ἔκανε σὰν τρελλὸς γιὰ τὸ χορό. Ὁ χορὸς ἦταν γι' αὐτὸν ἕνας πρωτόγονος τρόπος γιὰ νὰ ἐξωτερικεύη τίς συγκινήσεις του καί τὰ ἄγρια ἔνστικτά του.

«Στὶς 2 Φεβρουαρίου, γράφει στὴν ἔκθεσί του ὁ κατάσκοπος Λίντιν, ὁ Ρασποῦτιν διασκέδαζε στὴ «Βίλλα Ροντὲ» μαζὺ μὲ τὸν Κβοστώβ, τὸν θαλαμηπόλο τοῦ Τσάρου. Ὁ Γρηγόρης Ἐφτίμοβιτς ὅμως δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰ τραγούδια τῶν τσιγγάνων καί φώναξε στὸ φίλο του :

—Ἔ, ἀδελφέ, βοήθησέ τον λιγάκι ! Ἐσὺ τραγουδᾶς δυνατά !...

Ὁ Κβοστώβ, μισομεθυσμένος, πήδηξε πάνω στὴν ἐξέδρα τῶν τσιγγάνων κ' ἄρχισε νὰ ξεκουφαίνη τὸν κόσμο μὲ τὰ τραγούδια του καί τὴν στεντορεία φωνή του. Ὁ Ρασποῦτιν εἶχε ἐνθουσιασθῆ καί χειροκροτοῦσε τὸν Κβοστώβ σὰν τρελλός.

"Ὑστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Κβοστώβ «μὲ τὴ δυνατὴ φωνή», ὁ «εὐνούμενος» τοῦ Ρασποῦτιν, ἔγινε ὑπουργός.

Ὁ Ρασποῦτιν, διαν ἄδειαζε δυὸ-τρεῖς μποτίλλιες σαμπάνια, σηκωνόταν ἀπὸ τὴ θέσι του καί ἄρχιζε νὰ τραγουδᾶη καί νὰ χορεύη στὴ μέση τῆς αἴθουσας τῆς «Βίλλας Ροντέ», ἐνῶ γύρω του ὅλοι οἱ ἄλλοι θαμῶνες χτυποῦσαν «παλαμάκια», κρατῶντας τὸν ρυθμό.

Ἐκεῖνος τότε στριφογύριζε σὰν δαιμονισμένος καί κάθε τόσο χτυποῦσε τὸ πόδι του καταγῆς καί τραγουδοῦσε μ' ὅλη του τὴ δύναμι :

Μαντάμ, μαντάμ, ἀχ ! μαντάμ,
δῶστε μου τὸ χεράκι σας, μαντάμ !...

Κι' ὅταν πειὰ λαχάνιαζε, ξαπλωνόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἄδειαζε μιὰ μποτίλλια σαμπάνια καί φώναζε τίς τσιγγάνες κοντά του.

"Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ κάθε τέτοιο ὀργιῶδες γλέντι στὴ «Βίλλα Ροντέ», ὁ Ρασποῦτιν γύριζε στὸ σπίτι του τύφλα στὸ μεθύσι, γιὰ νὰ κοιμηθῆ δυὸ-τρεῖς ὧρες μονάχα. Κατόπιν ἔκανε ἕνα κρύο λουτρὸ ἢ ἔπλενε τὸ πρόσωπό του μὲ χιόν καί ἄρχιζε νὰ δέχεται πάλι τίς ἀναρίθμητες ἐπισκέπτριές του.

ΡΕΝΕ ΦΥΛΟΡ - ΜΙΛΛΕΡ

Ὁ Ρασποῦτιν

ἀπὸ φρικώδεις πληγές.

—Ντάρλινγκ! τῆς φώναξε ὁ Μάξουελ, κλαίγοντας ἀπὸ τὴ χαρά του. Ζῆς λοιπόν; Ζῆς ἀκόμη;

—"Α! Τί τραγωδία!... Τί συμφορά!... ἔκαν' ἐκείνη μὲ ραγισμένη φωνή, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξαναγύριζε ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. Εἶμαι πειά μιὰ ντροπιασμένη!... Θέλω νὰ πεθάνω!...

Καὶ κλαίγοντας μὲ λυγμοὺς ἔλυσε ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου τὸν Μάξουελ...

Οἱ τραγικοὶ νεόνυμφοι, κατὰ τὰ ἑξημερώματα γύρισαν στὴν πόλι κι' ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ δινηθοῦν τὴν ἐκπληκτικὴ περιπέτειά τους στὴν ἀστυνομία. Ὁλόκληρη τότε ἡ Πολιτεία τοῦ Τεξὰς ἀναστατώθηκε κι' ὁ ἀπάισιος «γκάγκστερ» συνελήφθη ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες στὸ Τάϋλερ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔβαζε σ' ἕνα γκαράζ τὸ αὐτοκίνητο τοῦ Μάξουελ Χέρινγκ.

Ὁ σαδιστὴς αὐτὸς πρόκειται τώρα νὰ δικασθῆ κι' εἶνε βέβαιο ὅτι δὲν θὰ γλυτώση ἀπὸ τὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, γιατὶ ὁ νέος «νόμος Λίντμπεργκ» τιμωρεῖ μὲ θάνατο τοὺς ἀπαγωγεῖς ἀκόμη κι' ὅταν δὲν ἔχουν σκοτώσει τὰ θύματά τους.

ΠΩΛ ΠΡΑΒΙΕ